

سلام به دوستداران کودک

زمستان هم از راه رسید، خوب است که در این فصل زیبا، از سردی هوا هراسی نداشته باشیم و به کار و تلاش همیشگی ادامه دهیم. به مربیان، مدیران، کارشناسان و به ویژه خانواده‌های عزیز کودکان زیر شش سال که مخاطبان فصل نامه رشد آموزش پیش‌دبستانی هستند، خسته‌نباشید می‌گوییم و برای همگان آرزوی انگیزه قوی‌تر را برای کار با کودکان و نوگلان در خانواده و مراکز تربیتی و فرهنگی دارم. چند نکته را با شما مخاطبان و خوانندگان گرامی در شروع این فصل در میان می‌گذارم:

سندرم صدای بلند (جیغ، دست و هورا)

فکر می‌کنم شاد کردن کودکان و سرزنده نگه‌داشتن آن‌ها کاری بس پسندیده و زیباست، اما از چه طریق و به چه قیمتی؟

بعضی بزرگ‌ترها را دیده‌ایم که چه در برنامه‌های دیداری و شنیداری و چه در مراکز تربیتی و آموزشی، مهدهای کودک و کودکستان‌ها و مراکز پیش‌دبستانی برای جلب توجه یا همکاری کودکان ترفند جیغ، سر و صدا و داد و بیداد و فریادهای گوش‌خراش را به کار می‌برند؛ تا حدی که تارهای صوتی کودکان معصوم این سنین آسیب می‌بینند و به این دلیل آن‌ها به خس‌خس و سرفه می‌افتند و حتی در برقراری ارتباط دچار مشکلاتی می‌شوند. به قول بعضی مادران، «گلوی کودکم پاره شد، دیگه صدایش در نمی‌آد».

واقعاً نکته تربیتی در مقابله با این مسئله چیست؟ آیا تشویق به بلندگویی و جیغ و فریاد لزوماً همکاری بیشتر و مشارکت در برنامه‌ها را سبب می‌شود؟ آیا ادامه این انتظار از کودکان، غیر از مشکلات تارهای صوتی، الگوی ارتباط نامناسب را با بزرگ‌ترها دامن نمی‌زند؟ آیا تشویق و جذب همکاری کودکان در کارها و فعالیت‌ها لزوماً از طریق جیغ و فریاد و داد و بیداد میسر است؟ آیا به پیام‌های این کنش‌های رفتاری فکر کرده‌ایم؟

سندرم صدای بلند؛ دست و هورا

مادری می‌گفت که پسر امروز به مهد نرفته است، پرسیدم، چرا؟ بیمار است؟ گفت: «دیروز جشن داشته‌اند و گل‌وبیش ناراحت است و صدایش در نمی‌آید».
از او خواستم امروز قدری استراحت کند، خودش می‌گوید: «مربی مدام به ما می‌گوید که «بلند، بلند، بلندتر، صداتون را نمی‌شنوم، بارک‌الله! مگر نان نخورده‌اید!»
جالب‌تر اینکه وقتی بچه‌ها بزرگ‌تر می‌شوند و به مدرسه راه می‌یابند، به آن‌ها می‌گوییم: «چرا این قدر داد می‌زنی؟ صدایت را پایین بیاور، گوش‌مان کر شد!» خلاصه، این بلا تکلیفی در صدای بلند و کوتاه در پاسخ‌گویی قدری نگران‌کننده است و باید به فکر راه‌های ارتباطی شادکننده‌تر و آرامش‌بخش‌تری باشیم...

● مطلب دیگر اینکه در فصل زمستان، مناسبت‌هایی ارزشمند در تقویم تحصیلی و تربیتی هست که می‌توان برای آن‌ها برنامه‌هایی را از پیش طراحی و پیش‌بینی کرد.
لازم است مربیان، مدیران و برنامه‌ریزان مراکز آموزشی با دقت و به شکل هدفمند برنامه‌ریزی کنند و کودکان را به صورت‌های فردی و گروهی در شکل‌دهی به اهداف مشارکت دهند. از همه عزیزانی که مثل همیشه ما را در برابر‌تر کردن محتوای فصلنامه آموزشی، تحلیلی و تربیتی پیش‌دستان یاری می‌کنند، سپاسگزاریم. از همه خوانندگان نیز تقاضا داریم با طرح پیشنهادها و دیدگاه‌های خود ما را در رفع کاستی‌ها یاری دهند. برای تمامی افرادی که به ما عنایت داشته‌اند، آرزوی توفیق داریم.

دوستان، مقاله‌هایی به دست ما می‌رسد که به علت قرار نگرفتن در چارچوب محتوایی مجله، حجم زیاد و موارد دیگر در اولویت چاپ قرار نمی‌گیرند. از خوانندگان عزیز تقاضا داریم که ابتدا مطالب خود را با استانداردهای مجله هماهنگ کنند تا در نوبت چاپ قرار گیرند. لطفاً از ارسال نوشته‌هایی که ترجمه صرف هستند یا آثار بدون ذکر منبع خودداری کنید.

در پایان، از همکاران ارجمند در شورای برنامه‌ریزی و هیئت تحریریه نیز سپاسگزارم.

با آرزوی توفیق روزافزون